

Talve- majake

MARY ELLEN TAYLOR

Originaali tiitel:
Mary Ellen Taylor
Winter Cottage
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldud lugu. Nimed, tegelased, firmad, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime viljad või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2018 by Mary Burton. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B08382120
ISBN 978-9949-82-628-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Talvemajake

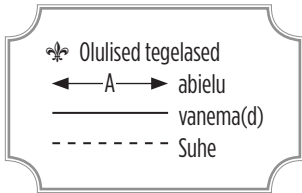
Julia Tatum 1870-1915 ←A→ George Buchanan 1870-1919 ←A→ Elizabeth Lawrence 1880-1919

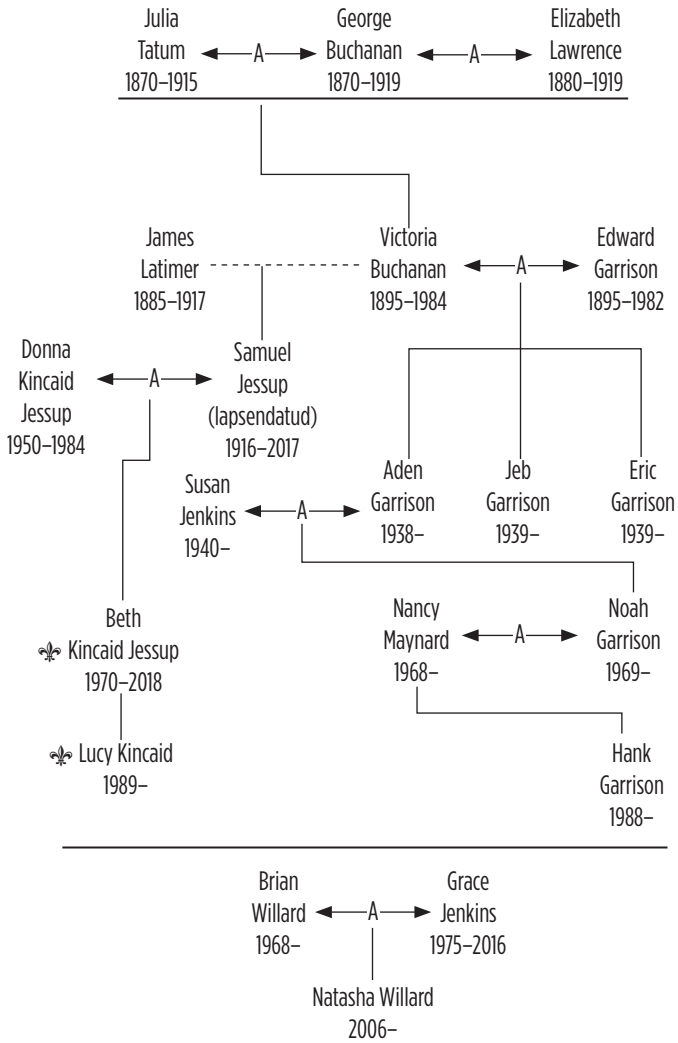
✿ Catherine Claire Hedrick 1888-1990 ←A→ Robert Buchanan 1885-1917

Amanda Blake 1935-1974 ←A→ Robert Buchanan, jun 1917-1974

Sandy Talley 1969- ←A→ James Buchanan 1969-

Megan 1990- Deacon 1992-

ESIMENE PEATÜKK

Proua Catherine Buchanan

*2. mai 1988
Cape Hudson, Virginia*

Virginia rannikul sätib proua Catherine Buchanan oma väsinud keha punutud kiiktooli. Ta kohendab sölmeliste, aga täpsete sõrmedega hoolikalt oma rohelist trikootaazkleiti. Ta on end kohtumiseks kenasti riidesse pannud, aga mingi kohendamine ega sättimine ei suuda võistelda tema vastas istuva tüdruku hooletu iluga.

Tüdrukul on sirged heledad juuksed ja erksad sinised silmad, mis tuletavad vanale naisele meelde, et kunagi olid tema õhukesed valged juuksed metsik punaste lokkide kosk, mis voogas päevitunud õlgadele ja täidlastele kõrgetele rindadele. Ta oli täis lootusi ja unistusi, temagi oli tundnud mehe sensuaalset puudutust. Ta ei olnud kunagi nii rabavalt kaunis nagu see tüdruk, aga temagi oli sundinud omajagu mehi päid pöörama.

Tüdruku nimi on Elizabeth Kincaid Jessup, sõpradele Beth. Ta on proua Buchananilt küsinud, kas võib keskkooli raamatukogust laenatud kaameraga tema lugusid salvestada. See on elava ajaloo projekt, ütleb ta, ja lisab kiiresti eheda aususega, et tal on vaja A-d, nii et ärgu proua Buchanan heade lugudega koonerdagu.

Noored käed keeravad ettevaatlikult lahti kaamera külge kinnitatud juhtme. Tüdrukul on kuratlik naeratus, mis tuletab vana-daamile meelde üht teist tüdrukut, kes elas siin kaua aega tagasi. Ja

sarnaselt tolle tüdrukuga, liiguvad ka Bethi kohta jutud. Ta seltsib metsikute noortega, joob, teda on nähtud mitmete poistega, mõned neist ei ole kuigi kenad.

Bethi-sugused tüdrukud arvavad, et nemad leiutasid mässamise. Nad usuvad, et on esimesed, kes reegleid rikuvad, aga leiutavad ainult uuesti ratast, mis on pöörelnud sadu põlvkondi.

„Kas ma võin selle teie krae külge kinnitada?“ küsib Beth. „Siis jääb teie hääl paremini lindile.“

„Muidugi.“

Bethi pilku köidab kandelaaber ja siis pulmakleidis noore naise portree. Maal ripub pärlmarmorist kamina kohal, mida prantslasest kiviraidor on kaunistanud lillede, rullisornamentide ja taimedega.

Proua Buchanan ei pea portreed vaatama. Tema on see naine pildil, kes kannab pärlitega kaunistatud ülaosaga valget sametkleiti ja selle peal pitsist tuunikpõlle. Tema punastesse lokkidesse on põimitud pärlid ja tema taga langeb tüllist loor kosena põrandale. Portree maaliti sellesamas toas.

„Kas te mäletate, kui see maaliti?“ küsib Beth.

Vana naise uje naeratus on mõeldud mehele, keda ta armastas. „Jah, ma mäletan kõike.“

Tüdruk sätib läätse vaadates fookust ja võtab põrandal koha sisse. Ta tõstab jalad kerge vaevaga risti. „Te olete peaaegu sada aastat lahe ääres elanud.“

„Suurema osa sellest ajast küll.“

Beth muigab. „Ma kuulsin, et teie teate, kuhu kõik laibad on peidetud.“

„Laibad?“

Beth kehitab õlgu. „See on kõnekujund. Ma ei mõelnud pärislaipu. Lihtsalt selle piirkonna mahlaseid lugusid.“

Proua Buchanan ajab end sirgu, aga kontrollib oma ilmet. „Jah, ma tean lugusid. Ja neis lugudes on ehk ka laip või paar peidus.“

„Päriselt?“

Saladused kerkivad mullidena pinnale, kui aeg köidikuid lõdve-maks sikutab. Enam pole elus kedagi, keda oleks vaja kaitsta. „Kas alustame?“

Tüdruk kõhatab ja vajutab salvestamise alustamiseks nupule. „Mina olen Beth Jessup, olen Cape Hudsoni keskkooli abiturient. See on minu viimane eksamiprojekt proua Reynolds'i ajalookursuse jaoks. Ma elan Chesapeake Bay idarannikul Virginias ja täna küsitlen ma proua Catherine Buchananit, kes sündis Cape Hudsonis 1888. aastal. Proua Buchanan, kas räägiksite oma perest.“

Kiiktool kriiksub, kui proua Buchanan õige pisut ettepoole kummardub. „Minu ema oli Addie Smith ja isa Isaac Hedrick. Kui isa ei töötanud tiserina, sõitis ta kaubalaevadel. Olen seitsmest lapsest vanim ja mu ema suri oma viimast last sünnitades, kui mina olin kaksteist.“

Tüdruk tõstab pilgu, tema sinised silmad reedavad tema enda valu ema kaotuse pärast. Esmapilgul näivad nad kummalise paarina, aga kui mitte arvestada jõukust ja vanust, on nad lihtsalt kaks emata tüdrukut, kes igatsevad armastust.

„Mis pärast teie ema surma juhtus?“

„Isa ei saanud merele minna ja samal ajal seitsme lapse eest hoolitseda, nii et ta saatis meid ära. Poisid saadeti Jessupite juurde, see oli üks kohalik lastetu paar. Mu õed saadeti maismaale perekondadesse ja mina läksin Buchananite juurde tööle.“

„Küllap see oli hirmutav.“

Proua Buchanan sulges selle valu juba kaua aega tagasi luku taha ega kiirusta sellest rääkima. Aga kui ta intervjuuga nõusse jäi, lubas ta endale, et ei vii tõde hauda kaasa. „Buchananid võtsid mind kaasa New Yorki. Tundsin koduigatsust. Linn oli lärmas. Ere. Ma ei maganud kuude kaupa korralikult. Aga lõpuks õppisin kohanema ja eluga edasi minema.“

„Kas te nägite veel kunagi oma õdesid või vendi?“

„Lõpuks nägin. Aga sinna läks palju aega.“ Sõnad rippusid jupp aega nende vahel, enne kui Beth kõhatas.

„Mida te Buchananite peres tegite?“

„Aitasin daamide toatüdrukuid ja hiljem sai minust preili Victoria toatüdruk.“

„Kes oli Victoria?“

Siidtaftist kardinate vahelt poeb sisse tuulehoog ja proua Buchanan tunneb, kuidas vaimud, mis on paar viimast kuud talle lähemale nihkunud, teda tirivad. Vanad vaevad hulbivad pinnal nagu poid kauguses.

„Härra Buchanani tütar: Hiljem sai temast minu meheõde. Tegelikult meenutad sa mulle Victoriat. Ta oli samuti rahutu.“

Bethi muie on kaval, nagu oleks ta teolt tabatud. „Mis temast sai?“

Vana naine naeratab tüdruku siira uudishimu peale. „Võib-olla räägin sulle, kui sa mõni teine päev tagasi tuled.“

„Te ei ole mulle täna peaaegu midagi rääkinud.“

„Kui tahad rohkem teada, pead tagasi tulema. Ma olen vana. Ma väsin ruttu.“ Parimalgi juhul on see vaid pool tõde. Ta tahab tüdrukut uuesti näha. Vanadaamile meeldib temaga rääkida.

„Ma töötan pärast lõunat restoranis. Ma ei saa siia tulla.“

„Siis ma maksan sulle. Võta seda kui uut tööd.“

Tüdruku valvas pilk meenutab talle rebast, kelle tema isa kunagi kala abil lõksu püüdis. „Ma olen üsna hea ettekandja, proua B. Ma saan korralikult jootraha.“ Beth ütleb oma hinna, aga paistab eeldavat, et nüüd algab tingimine.

„Nõus.“

Sinised silmad lähevad pärani. „Päriselt? Ma pean ainult filmima, kui te räägite?“

„Just. Ja ole täpne.“

Beth näib mingit konksu ootavat. Aga kui seda ei tule, ütleb ta: „Ma olen nõus. Aga te peate mulle kohe maksma.“

„Muidugi. Saad sa reedel tagasi tulla?“

„Muidugi.“ Tüdruku pilk peatub uuesti portreel ja ta küsib: „Kas see oli armastus esimesest pilgust?“

Proua Buchanan on tükk aega vait. Saladuste trummipõrin valjeb. „*Jah. Aga see ei olnud armastus minu mehe Roberti vastu.*“

Bethi siniste silmade pilk on kaalutlev, nagu oli rebasel, kui too nuuskis värsket kala lõksus. „*Kelle vastu siis?*“

„*Reedel kohtume.*“

TEINE PEATÜKK

Lucy

*15. jaanuar 2018
Cape Hudson, Virginia*

Lucy Kincaid saabus kirdetuulest aetuna, teravas külmas tuules oli tunda Tennessee viski, suitsuste kõrtside, šokolaadikastmega täidetud praetud ja glasuuritud kastanite, rasvasel restil grillitud burgerite ja surma imalmagusat lõhna.

Tormiriismete jäised sõrmed puudutasid tema nägu ja äratasid ta järsult rahutust unest. Lucy tõstis käe näo juurde ja vaatas Chesapeake Bay keerlevas vees kasvava kõrge pilliroo kohale kerkivat udu. Ta oli oma Jeepis, mis oli pargitud varahommikul valitud kohale. Tema kõrval magas teki all rahulikult tema ema kaheaastane saksa lambakoer Dolly Parton. Tagaistmele oli topitud kogu Lucy maine vara: puldankott riietega, visandiplokid, ema kitarr, magamiskott ja toidukott limonaadi, maapähkliivõi ja soolakringlitega. Istmete vahel oli kriimuline puidust pesapallikurikas Rahutegija ja selle kõrval metallist urn ema tuhaga.

Kui Lucy veidi pärast kella kahte öösel läbi seitsmeteistkümmne miili pikkuse Bay Bridge tunneli idaranniku suunas sõitis, olid lained vahused, ja tuulehood olid sundinud teda kiirust maha võtma ning ohutulesid süütama. Silla keskel, vee kohal tähistaeva all oli Lucyl tunne, et universum esitab talle väljakutse. Aga Lucy oli kangakaelne ega kohkunud tagasi ühegi väljakutse ees.

Kui ta oli rannikule jõudnud, oli kell liiga palju, et otsida meest, kelle juurde ta oli tulnud, ja tal polnud raha, et motellis tuba võtta. Tühi maalapp maantee ääres küüni kõrval pidi asja ära ajama. Kui ta mootori seiskas, et viimast bensiinitilka säästa, avastas Lucy, et kui soojendus ei tööta, jahtub Jeep kiiresti maha.

Rahutu vee kohal kõrguva täiskuu all tõmbas ta Dollyle ja endale peale ema suure kulunud lapiteki ja üritas magada, kui vihm vastu autot trummeldas.

Lucy väristas end, tõmbas teki tihedamalt ümber ja vaatas oranži ja kuldset päikesetõusu, mis vett riivates silmapiiri kohale kerkis. Vihm oli möödas, värske valgus hõljus härmatanud mererohu kohal, mis lahel mänglevas tuules liikus.

„Mis sa arvad, Dolly?“

Dolly tõstis pea ja turtsatas, enne kui tagasi sooja teki alla puges.

„Me peame seda armastama hakkama. See on kõik, mis meil nüüd on.“ Ema raviarved olid nõudnud Lucy säästus, talle oli jäänud ainult sada dollarit, veerand paaki bensiini ja parim võimalus saada tööd tuhande miili kaugusel Nashville'is. Juured lahti kiskuda ja uuesti alustada, ehkki ainult natukeseks ajaks, oli hullumeelsus ja samas midagi sellist, mida tema ema oli tihti teinud.

Lucy heitis pilgu tuhmunud kasutatud urnile, mille matusebüroo oli talle kolmekümne dollari eest müünud. Kaanel oli suur mõlk, see oli kuidagi seotud vaidlusega kahe naise ja ühe surnud mehe vahel. Urni dramaatiline minevik oleks emale meeldinud ja hind oli sobiv.

Lucy ema oli kaks nädalat tagasi ajuvähki surnud. Ta polnud elus päevagi haige olnud, nii et esimese migreeni pani ta eelmisel õhtul joodud poole pudeli rukkiviski arvele. Järgmise põhjenduseks sobis unepuudus. Kolmas hoog oli ema mitmeks päevaks liikumatuks muutnud ja sundinud helistama Lucyle, kes töötas Nashville'is Lower Broadwayl baari juhatajana. Käik traumapunkti tõi kaasa ajuuuringu, mida kumbki endale lubada ei saanud, ja arsti fataalse uudise. Kasvaja oli pahaloomuline ja seda ei saanud opereerida.